

Embetet nedlagt av Høyesterett

21. desember 1940 nedla Høyesterettsdommere sine embeter i protest mot at den tyske okkupasjonsmakten uthulet det norske rettsvesen. Høyesteretts standpunkt ble av stor betydning for den videre nasjonale kamp mot nazimyndighetene.

En protest fra Høyesterett 19. november 1940, hvor brudd på folkeretten ble påtalt, ble avvist av tyskerne ved rikskommissar Terboven.

Norge i okkupasjon

Kapitulasjonsavtale i Trondheim, inngått 10. juni 1940: «§ 7. Die Bereits vom Norwegen. Oberkommando eingeleitete Demobilmachung wird auf die in Finnmark stehenden Norw. Truppen ausgedehnt, die Bestimmungen der Niederlegung und Ablieferung der Waffen, das Gerät u.s.w. treffen auf die im gleichen Ausmass zu — Ausgenommen sind zwei Bataillone und eine Batterie an der Ost-Finnmarken und unter der Bezeichnung Grenzschutz — Polizei - Bataillon bzw. Batterie des Grenzschutz wie bisher.» Norsk offiserskole under tysk kommando

Fylkesmann Gabrielsen foreslo sommeren 1940 for administrasjonsrådet — etter ordre av general Ruge — at det skulle mobiliseres norske avdelinger, som skulle gjøre tjeneste ved siden av de tyske avdelinger.

Major Lindäck-Larsen mottar to skriftlige ordrer fra general Ruge. I instruksen står det at grensepolitivdelingen skal utnyttes som et utdannelsessentrum for norske offiserer. Lindäck-Larsen ble bedt om å organisere alle grenner av hæren. Også flyvåpen. (Man må undres!)

De som er interessert i spillet om norsk vakthold i Finnmark, anbefales å lese personlige brev fra general Ruge til oberst Wilhelm Faye, 24. juni 1940. Man finner brevet gjengitt på side 348 i Kjell Fjortofts bok «På feil side».

Tyskerne vil ha gjenopptatt produksjonen på Kongsberg Våpenfabrikk og Raufoss Ammunisjonsfabrikk, og det øves et sterkt press på direktør Finne for å få gjenopptatt produksjonen hurtigst mulig. Men Finne vegrer seg. Så litt ut på forsommeren dukker J. Bache-Wiig som leder for Handelskammeret personlig opp på bedriften. Han orienterer de ansatte. De som vil slutte kan gjøre det uten frykt for ubehageligheter. Resultatet er at ellers vanligvis solide folk med hele sin integritet i behold ser rådville på hverandre. Tausheten er påtrengende. Og direktør Bache-Wiig tar igjen ordet: «Personlig ser jeg på Kongen som en embetsmann som har forbrutt sitt embete som enhver annen.» Dermed er saken klar. Ingen av funksjonærene ber etter dette om å forlate sitt arbeid. Alle fortsetter. De tre som går er direktøren selv, oberstløytnant Finne, major Alstad og major Skjold.

S. 245: «På feil side»: Er lover og forordninger som etter 9. april utstedes av den norske regjering (i London) bindende for folk og institusjoner i det okkuperte område? Svar: Nei! Budskapet fra biskop Berggrav er klinkende klart. Han pasifiserer menighetene i sitt bispedømme samtidig som han gjør det like klart for den enkelte av soknebarna at London-regjeringens forholdsordrer ikke skal etterfølges! Interesserte bør også lese side 244 i samme bok.

Realist